

Dániel könyve – Tizenkettedik szám

Sötétség

Jeff Pippenger

2023-12-07

Az ihletett Igében megkettőzött szó vagy kifejezés a második angyal üzenetének jelképe.

Nebukadneccar uralkodásának második esztendejében Nebukadneccar álmokat álmodott, és lelke nyugtalanná lett, álma pedig eltávozott tőle. Ekkor a király megparancsolta, hogy hívják a mágusokat, a csillagjósokat, a varázslókat és a káldeusokat, hogy fejtsék meg a királynak az álmait. Azok tehát eljöttek, és a király elé álltak. És a király ezt mondta nekik: Álmodtam, és lelkem nyugtalankodik, hogy megértsem az álmot. Dániel 2:1–3.

Az éjszaka „sötétségében” Nabukodonozor egy képmásról álmodott, de nem tudta felidézni az álmot. Az éjszakai álomban egy képmásról álmodott, de a képmásról szóló álom éppoly sötét volt az ő értelme számára, mint az az éjszaka, amelyen az álmot álmodta.

Akkor a káldeusok szíriai nyelven szóltak a királyhoz: Király, örökké élj! Mondd meg szolgálidnak az álmot, és mi megadjuk annak magyarázatát. A király felelt, és ezt mondta a káldeusoknak: A dolog eltávozott tőlem; ha nem tudjátok velem az álmot annak magyarázatával együtt, darabokra vágtok, és házaitok szemétdombbá tétetnek. De ha megmutatjátok az álmot és annak magyarázatát, ajándékokat, jutalmakat és nagy tisztességet kaptok tőlem; azért mutassátok meg nekem az álmot és annak magyarázatát. Dániel 2:4–7.

Nabukodonozor képmásról szóló álmának próbája olyan próba volt, amely arra szolgált, hogy megmutassa, ki képes helyes prófétai leírást adni egy sötétségbe burkolt képmásról, valamint az álom tartalmának magyarázatát. A második angyal üzenetét, amelyhez a millerita történelemben a Midnight Cry üzenete csatlakozott, Illés előképezte a Kármel-hegyi megmérettetésben. Ez is olyan próba volt, amely nyilvánvalóvá tette nemcsak azt, hogy ki az igaz Isten, hanem azt is, hogy ki az igaz próféta. William Miller, akiről White testvérnő kifejezetten azt mondja, hogy Illés előképezte, a Kármel hegyén Illést képviselte. Mégsem annyira William Miller volt az, aki képviselve volt, mint inkább a prófétai értelmezés azon szabályai, amelyek megértésére elvezettetett. A Kármel hegyén a férfisten, Baál prófétái és a női istenség, Astoret prófétái hamis prófétáknak bizonyultak. A milleriták történetében a protestáns egyházak bizonyultak hamis prófétáknak, amint azt a Kármel hegye előképezte.

Amikor a protestáns egyházak kinyilvánították, hogy elvetik William Miller prófétai értelmezési szabályait, Róma leányaivá lettek. Prófétai értelemben a leány az anyjának képmása. Az a próba, amelyben a protestánsok a millerita történelem során elbuktak, az a próba volt, amely a fenevad képmását (leányát) azonosította és létrehozta. Ott nyilvánult meg az igaz protestantizmus szarva a hitehagyott protestantizmus szarvával szemben. Nabukodonozor magyarázatot követelt, és eközben gondviselészerű módon közreműködött mind a hamis, mind az igaz próféták megnyilvánulásának létrejöttében.

Azok ismét felelvén, mondták: Mondja meg a király az álmot az ő szolgálóinak, és mi megadjuk annak magyarázatát. A király felelt és mondta: Bizonyosan tudom, hogy időt akartok nyerni, mert látjátok, hogy a dolog kiment emlékezetemből. De ha nem tudatjátok velem az álmot, csak egyetlen végzés vár rátok; mert hazug és romlott beszédek készítettetek, hogy előttem szóljatok, míg az idő megváltozik; ezért mondjátok meg nekem az álmot, és akkor tudni fogom, hogy meg tudjátok adni annak magyarázatát. Dániel 2:7–9.

A próbaidőszakok végén a megkülönböztetés, amely a Kármel hegyén és 1844. október 22-én nyilvánvalóvá lett, Dániel könyve második fejezetében is szemléltetést nyert. A Kármel hegyének, a millerita történelemnek és Nabukodonozor állóképeről szóló álmának három prófétai ábrázolásában a hangsúly a helyes prófétai értelmezésen van, amelyet Illés, Miller és Dániel képvisel. Az álom magyarázata az az üzenet, amely feloldatik abban a történetben, ahol a próféták két osztálya nyilvánul meg.

A káldeusok így feleltek a király előtt, és ezt mondták: Nincs ember a földön, aki meg tudná jelenteni a király dolgát; ezért nincs király, úr vagy fejedelem, aki efféléket kérdezett volna bármely írástudó varázslótól, csillagjóstól vagy káldeustól. És ritka dolog az, amit a király kíván, és nincs más, aki azt a király előtt megjelentethetné, csak az istenek, akiknek lakhelyük nincs a testben. Emiatt a király megharagudott és igen feldühödött, és megparancsolta, hogy Babilon minden bölcsét veszítsék el. Dániel 2:10–12.

A Kármel hegyén Illés javasolta a próbát, és az általa javasolt próba nemcsak arra szolgált, hogy nyilvánvalóvá tegye, ki az igaz Isten, hanem arra is, hogy ki az igaz próféta. Dániel könyve második fejezetében a káldeusok azok, akik meghatározzák azt a próbát, amely nyilvánvalóvá tette az igaz és a hamis közötti különbséget. Megmagyarázzák, hogy azt az értelmezést, amelyet Nabukodonozor keres, csak Isten jelentheti ki, és nem emberek. Panaszkodtak amiatt is, hogy Nabukodonozor és vallási bölcsői közötti viszony helytelen viszony, amikor azt mondják: „ritka dolog az, amit a király kíván”. Azt kívánják, hogy a király, aki az államot képviseli, maradjon távol attól a vallási szférától, amely felett őket tekintették illetékeseknek. Nem az egyház és az állam összekapcsolásának elvei ellen tiltakoznak, hanem az ellen tiltakoznak, hogy Nabukodonozor, mint az állam képviselője, azt követeli, hogy ő irányítsa az egyházat. Számukra elfogadható volna egy egyház–állam kapcsolat, ha a vallási vezetők uralkodnának az állam felett. A fenevad képmásának próbája az a próba, amelyben örök sorsunk felől döntünk – miként Nabukodonozor képmás-álma is – életre-halálra szóló próba.

És kiment a parancs, hogy ölessenek meg a bölcsék; és keresték Dánielt és társait is, hogy megölessenek. Ekkor Dániel tanáccsal és bölcsességgel felelt Arjóknak, a király testőrsége parancsnokának, aki kiment, hogy megölje Babilon bölcsseit. Szólt és ezt mondta Arjóknak, a király parancsnokának: Miért ilyen sürgős ez a rendelet a király részéről? Akkor Arjók tudtára adta a dolgot Dánielnek. Dániel 2:13–15.

Amikor Dániel megvilágosodik a még ismeretlen állókép álmának életet és halált érintő körülményeinek megértésére vonatkozóan, az annak a megvilágosodását jelképezi a száznegyvennégyezer számára, hogy a háromlépcsős próbatételi folyamat második és látható próbájának történetében vannak. Dániel azonban nem csupán azokat jelképezi, akik úgy döntöttek,

hogy a helyes étrendet követik, és ezáltal kiállták az első próbát, hanem azt az emberi képviselőt is jelképezi, akinek Isten különleges tekintést adott a bibliai próféciába.

E négy ifjúnak pedig Isten tudományt és értelmet adott minden írásban és bölcsességben;
Dániel pedig értett minden látomáshoz és álomhoz. Dániel 1:17.

Bár mind a négy hűséges héber kiállta az étkezési próbát, Dániel választotta ki a látomások és álmok hírnökeül. Dániel a prófétai hírnököket jelképezi, amint azt Illés, Keresztelő János, János, a Jelenések könyvének írója, William Miller és a Future for America képviseli. A prófétai hírnök soha nincs elválasztva a prófétai próbától.

Krisztus idejében azok, akik elutasították János bizonyágtételét, nem részesülhettek Jézus szolgálatának áldásában. A millerita történelemben azok, akik elutasították az első üzenetet (amelyet William Miller képviselt), nem részesülhettek a második üzenet áldásában. Mindkét történetben a hűségesek nem ismerték fel, hová vezet a megpróbáltatás folyamata. A tanítványok nem voltak hajlandók meglátni a keresztet, noha világosan megmondatott nekik, hogy annak meg kell történnie. A milleriták nem láthatták a nagy csalódást. Dániel, amikor Arjóktól értesült a Nebukadneccar képmás-álmával kapcsolatos élet-halál körülményekről, nem tudta, mi volt az álom tartalma, sem azt, hová vezet a képmás próbája. Mindössze annyit tudott, hogy élet-halál kérdéséről van szó. Dánielnek ezért időre volt szüksége, hogy megértse az értelmezést.

Ekkor Dániel bement, és kérte a királyt, hogy adjon neki időt, és hogy majd megadja a királynak a magyarázatot. Dániel 2:16.

Dániel hitet tanúsított abban az étrendben (módszertanban), amelyről az első próba alkalmával elhatározta, hogy azt fogja követni. Ezért idő adatott neki, miként a tanítványoknak is Krisztus idejében. Az az idő, amely a tanítványoknak adatott, Krisztus halálának, temetésének, feltámadásának és kezdeti mennybemenetelének időszaka volt, mielőtt találkozott volna a tanítványokkal az emmausi úton, majd ismét a felsőházban. Azután pedig az idő végén rájuk lehelte a Szentlelket.

És miután ezt mondta, rájuk lehelte, és így szólt hozzájuk: Vegyetek Szentlelket. János 20:22.

Ezékiel prófétált, és az elszáradt csontok egybegyűltek. Azután Ezékiel ismét prófétált, és a Szentlélek rálehelte az újonnan formált testekre, s azok talpra álltak mint hatalmas sereg. Amikor Krisztus rálehelte a tanítványokra, megnyitotta értelmüket.

Ekkor megnyitotta értelmüket, hogy megértsék az Írásokat. Lukács 24:25.

Az összes próféta a világ végéről szól, és Dániel sem kivétel. Az az idő, amelyet kért, olyan időszak volt, amely alatt világosítást kaphatott. A Milleriták várakozási ideje az első csalódástól addig tartott, amíg fel nem ismerték, hogy a késedelem idejében vannak Máté huszonötödik fejezetének és Habakuk második fejezetének próféciáival összefüggésben. A késedelem idejének története a millerita történelemben a második angyal üzenetének idején teljesedett be. Dániel második fejezete ugyanezt a történelmet ábrázolja, ezért az ő időre vonatkozó kérése prófétailag egybeesik a Milleriták késedelem idejével. Ennélfogva Dániel időre vonatkozó kérése és a

Milleriták késedelem ideje a száznegyvennégyezer késedelem idejét jelképezi, amely 2020. július 18-án kezdődött.

Dániel időnyerésre irányuló kérése, hogy megértse Nabukodonozor képmásról szóló álmát, a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében ama három és fél nap által van ábrázolva, amely alatt a két tanú holtan fekszik az utcán. A Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének három és fél napos történetében — ama három és fél napban, amely jelképesen egy prófétai pusztaságot ábrázol — van egy hang, amely kiált. Az emberi hang, amelyet a Vigasztaló használ fel arra, hogy felébressze és életre keltse a halott, száraz csontokat, Dániel által van szemléltetve, akinek prófétai kijelentés adatott arról, mi volt az álom, és mit jelképezett. A pusztában kiáltó hang prófétai értelmet kapott az álmok és látomások felől, miként azt Dániel szemlélteti. A hang kiált; ezáltal azonosítható, hogy megkapta az Éjféli Kiáltás üzenetét, és a kiáltás éjfélikor hangzik el, ami a sötétséget jelképezi.

A legmélyebb sötétségben, éjfélikor a hang (Dániel) értelmet kapott egy olyan üzenet megértéséhez, amely sötétségbe volt burkolva. A hangnak (Ezékiel) adott parancs az, hogy prófétáljon a halott, száraz csontoknak. Amint ezt teszi, a Vigasztaló rálehelte az utcán fekvő halottakra, és azok „megelevenednek”. A megelevenedés azonban csak imádság által valósul meg. Az imádság útjelző a halott, száraz csontok megelevenedésének történetében, amelyek az utcán ölettek meg. Dániel prófétikusan ezt az útjelzőt jelképezi, éppen azon a megfelelő helyen, ahol az útjelző azonosítva van.

„A valódi istenfélelem feléledése közöttünk minden szükségletünk közül a legnagyobb és legsürgetőbb. Ennek keresése legyen első feladatunk. Komoly erőfeszítésre van szükség, hogy elnyerjük az Úr áldását; nem azért, mintha Isten nem volna készséges áldását ránk árasztani, hanem mert mi nem vagyunk felkészülve annak befogadására. Mennyei Atyánk készségesebb Szentlelkét adni azoknak, akik kérik tőle, mint a földi szülők jó ajándékokat adni gyermekeiknek. A mi feladatunk azonban, hogy megvallás, megalázkodás, bűnbánat és buzgó ima által teljesítsük azokat a feltételeket, amelyek mellett Isten megígérte, hogy nekünk adja áldását. Felébredésre csak az imádságra adott válaszként számíthatunk. Amíg a nép ennyire híján van Isten Szentlelkének, addig nem képes értékelni az Ige hirdetését; de amikor a Lélek ereje megérinti szívüket, akkor az elhangzó beszédek nem maradnak hatás nélkül. Akik Isten Igéjének tanításaitól vezetve, Lelkének megnyilatkozása mellett, józan megfontolással vesznek részt összejöveteleinken, azok drága tapasztalatra tesznek szert, és hazatérve készek lesznek arra, hogy üdvös befolyást gyakoroljanak.”

A régi zászlóvivők tudták, mit jelent imádságban tusakodni Istennel, és élvezni Lelkének kiáradását. Ők azonban letűnnek a cselekvés színpadáról; és kik lépnek elő, hogy betöltsék helyüket? Mi a helyzet a felnövekvő nemzedékkel? Megtértek-e Istenhez? Éberek vagyunk-e a mennyei szentélyben folyó munkára, vagy valamiféle kényszerítő erőre várunk, hogy az egyházra szálljon, mielőtt felserkennénk? Azt reméljük-e, hogy az egész egyház megújulását fogjuk látni? Az az idő soha nem jön el.

„Vannak a gyülekezetben olyan személyek, akik nincsenek megtérve, és nem fognak egyesülni a buzgó, győzelmes imádságban. Nekünk egyénileg kell hozzáfognunk a munkához. Többet kell imádkoznunk, és kevesebbet beszélünk. Gyarapszik a gonoszság, és a népet meg kell

tanítani arra, hogy ne elégedjen meg a kegyesség látszatával a lélek és az erő nélkül. Ha azon leszünk, hogy saját szívünket kutassuk, bűneinket elhagyjuk, és gonosz hajlamainkat megjobbítsuk, lelkünk nem emelkedik hiúságra; bizalmatlanok leszünk önmagunkkal szemben, annak állandó tudatában, hogy a mi elégségünk Istentől van.” Selected Messages, 1. könyv, 121–122.

A Dániel által választott étrendbe vetett hit alapján ezután egy olyan szemléletes próbatételi folyamatba vezettetett, amely megkövetelte tőle, hogy azt a módszertant alkalmazza, amelyet étrendje jelképezett: először ígéretet tenni arra, hogy az ő Istene azonosítani és megmagyarázni fogja az álmot, majd ezt követően feltárni azt az álmot a király előtt. A helyes étrenddel, azaz a helyes módszertannal rendelkezett, és ezután hitét szemmel látható módon kellett megnyilvánítania azáltal, hogy bemutatta Nabukodonozor képmásról szóló álmának üzenetét, amely teljes „sötétségben” volt. Következő cselekedete hitének látható megnyilvánulása volt, mert ekkor gyakorolta az isteni formulát Isten népe számára arra az esetre, amikor sötétségben találják magukat.

„A gonosz sötétsége körülveszi azokat, akik elmulasztanak imádkozni. Az ellenség suttogó kísértései bűnre csábítják őket; és mindez azért van, mert nem élnek azokkal a kiváltságokkal, amelyeket Isten az imádság isteni rendeltetésében adott nekik. Miért vonakodnának Isten fiai és leányai imádkozni, amikor az imádság a hit kezében levő kulcs, amely megnyitja a menny tárházát, ahol a Mindenható kimeríthetetlen erőforrásai vannak elrejtve? Szüntelen imádság és éber vigyázás nélkül annak a veszélynek vagyunk kitéve, hogy hanyaggá válunk és letérünk a helyes ösvényről. Az ellenfél szüntelenül arra törekszik, hogy elzárja az utat a kegyelem királyi széke felé, hogy buzgó könyörgés és hit által ne nyerhessünk kegyelmet és erőt a kísértésnek való ellenállásra.” Jézushoz vezető út, 94.

Nebukadneccar éjszakai álmának tartalmi sötétségében Dániel összeszorult három társával, és imádkozott.

Ekkor Dániel hazament, és tudatta a dolgot Hananjával, Misáellel és Azarjával, az ő társaival; hogy irgalmat kérjenek a menny Istentől e titok felől, hogy Dániel és társai el ne vesszenek Babilon többi bölcsével együtt. Akkor a titok kijelentetett Dánielnek éjjeli látomásban. Ekkor Dániel áldotta a menny Istent. Dániel megszólalt, és ezt mondta: Áldott legyen Isten neve örökkön örökké; mert övé a bölcsesség és a hatalom. Ő változtatja meg az idöket és az alkalmakat; királyokat taszít le, és királyokat támaszt; bölcsességet ad a bölcseknek, és tudományt az értelem ismerőinek. Ő jelenti ki a mély és elrejtett dolgokat; tudja, mi van a sötétségben, és nála lakozik a világosság. Hálát adok neked, és dicsérlek téged, atyáim Istene, aki bölcsességet és erőt adtál nekem, és most tudtomra adtad, amit tőled kértünk; mert most megismerttetted velünk a király dolgát. Dániel 2:17–23.

Ekkor Dánielt megjutalmazta Az, aki „tudja, mi van a sötétségben”. A vasárnapi törvényhozásra irányuló mozgalom a sötétségben halad előre, és azoktól, akik vallást tettek arra, hogy a mennyei eledelt fogyasztják, megkíváncsitik, hogy felismerjék a fenevad képmásának kialakulását, amely előkészíti azt a vallási és politikai alapot a pápai tekintély bélyegének kikényszerítésére.

Dániel második fejezete nem pusztán a második angyal történetét azonosítja a millerita történelemben, hanem még közvetlenebbül a második angyal történetét szemlélteti a harmadik angyal mozgalmában. Nabukodonozor képmásról szóló álmának próbájában a fenevad képének próbája van ábrázolva. Isten népe azon prófétai lépései, amelyek során felébrednek a közelgő vasárnaptörvény életre és halálra szóló körülményeinek valóságára, igen konkrétan kerülnek azonosításra Dániel és a Jelenések könyvében.

Dániel annak a történelemnek a hírnökét jelképezi, amelyben az állókép álmának életre vagy halálra szóló üzenete előrehalad. Szilárdan megáll azon az érenden, amelyet megértett, és hit által kijelenti, hogy Isten képes kijelenteni a látomást, de időt kér. Az idő a késedelem ideje. A késedelem idejének végén ismeretet kap arról, mi volt Nabukodonozor sötét álmában, de nem csupán erről. Nemcsak az állókép álmának értelmét kapja meg, amely a fenevad képét és a hozzá kapcsolódó próbát jelképezi, hanem a késedelem idejének végén Istent is dicsőíti azért, mert Isten „bölcsességet ad a bölcseknek, és tudományt az értelmeseknek: feltárja a mély és elrejtett dolgokat; tudja, mi van a sötétségben, és nála lakozik a világosság.”

Dániel itt dicséretét abba az összefüggésbe helyezi, hogy „megnövekedik a tudás”; mert ő az, aki a tizenkettedik fejezetben azonosítja, hogy a „bölcsék” megértik a „tudás megnövekedését”, és egyúttal Istent is azért dicséri, hogy „bölcsességet” és „tudományt” adott „a bölcseknek”. Közvetlenül a bölcs szüzekre utal, és saját idejét összekapcsolja a késedelem idejével. A második fejezetben található szemléltetést közvetlenül Máté huszonöt késedelmi idejének tökéletes beteljesedésébe helyezi a harmadik angyal mozgalmában. Még jelentősebb az a tény, hogy a Jelenések könyve azonosítja: közvetlenül a kegyelemidő lezárulta előtt János azt a parancsot kapta, hogy ne pecsételje le Dániel és a Jelenések könyve prófeciáinak beszédeit, mert ugyanaz a könyv.

És monda nékem: Ne pecsételd be e könyv prófétálásának beszédeit, mert az idő közel van. Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, legyen szent ezután is. Jelenések 22:10, 11.

Az az idő, amikor Dániel és a Jelenések prófeciáit fel kell nyitni, a tíz szűzről szóló példázat késlekedésének idejére esik, és ezt az időt Dániel időért való folyamodása jelképezi. Az ő időért való kérése után imádság következett, aminek a száraz csontok halottaiból való feltámadása előtt kell megtörténnie. Abban az időszakban, amikor a tudás gyarapodása és az álomképmás sötétségbe burkolt értelmének megértése kijelentetett, Isten tett még valamit Dániellel. „Ő jelenti meg a mély és elrejtett dolgokat.” Az Éjféli Kiáltás történetének titkos dolga az a Jelenések könyvében található prófécia, amely közvetlenül a kegyelemidő lezárulása előtt nyitattik fel. Az a „mély és titkos” dolog az „igazság”.

Az igazság válik ama prófétai kulccsá, amely megnyílik a Dániel által jelképezett hírnök előtt, és lehetővé teszi, hogy a „hét mennydörgés” rejtett története felismerhetővé váljék. A rejtett történelem három útjelző története. Az első csalódás, és az utolsó is csalódás, amint azt a millerita történelem szemlélteti. A héber szó, amelyet „igazság”-nak fordítanak, a „Csodálatos Nyelvész” által alkotott meg a héber ábécé első, tizenharmadik és utolsó betűjének összekapcsolása által. Jézus az első és az utolsó, és Ő az „igazság”. A szó szerkezete, amelyet a „Csodálatos Nyelvész”

alkotott, azonosítja azt a három prófétai útjelzőt, amelyek a „hét mennydörgés” rejtett történetét képezik, s amelyeknek lepecsételve kellett maradniuk mindaddig, amíg Dániel „időt” nem kért és imádságra nem ment.

A 2020. július 18-i csalódás volt az első útjelző, és ez szemlélteti a három útjelző közül az utolsóhoz kapcsolódó csalódást, amely a vasárnapotörvény. A középső betű, a tizenharmadik betű a lázadás jelképe, és a hét mennydörgés rejtett történetének középső útjelzőjének jelképe is. A lázadást az oktan szüzek képviselik az Éjféli Kiáltáskor, mert az Éjféli Kiáltás a 2020. július 18., az Éjféli Kiáltás és a hamarosan bekövetkező vasárnapotörvény háromlépcsős történetének középső útjelzője. Amint beáll az éjféli, az idő a tizenharmadik órába lép, ahol az oktan szüzek látható megnyilvánulása abban mutatkozik meg, hogy felismerik: nincs náluk az arany olaj.

A Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének jelképes „pusztájában”, a „három és fél nap” idején, Isten népe úgy van bemutatva, mint akik az „hétszeres” átok jelképes történelmében vannak. Ennek az időszaknak a végén fel kell ismerniük, hogy szétszórattak, hogy vétkeztek, hogy atyáik vétkeztek, hogy Istennel ellenkező módon jártak, és hogy Isten is ellenük járt. Ennek a felismerésnek arra kell vezetnie őket, hogy elmondják a Leviticus huszonhatodik fejezetének imáját. Az a felismerés, hogy a Leviticus huszonhatodik fejezetének imáját kell elmondaniuk, prófétailag összhangban áll Dániel imájával a Dániel könyve második fejezetében, és ezt Dániel imája szemlélteti a kilencedik fejezetben. Az ok, amiért Dániel a Leviticus huszonhatodik fejezetének imáját imádkozta a kilencedik fejezetben, annak a felismerésén alapult, hogy Jeremiás próféciájának hetven esztendeje végéhez érkezett, amely Isten népének fogságáról szólt.

Ugyanez a hetven év Isten népe elpecsételésének történetét jelképezi. Ez a hetven év Malakiás harmadik fejezetének megtisztítását és Krisztus templomának két megtisztítását jelképezi. A fenevad képmásának próbája történetét is jelképezi. E történet 2001. szeptember 11-én kezdődött, és a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvénnyel ér véget. E jelképes hetvenéves időszak végén Dániel „haladék idejét” keresi, hogy imádkozhasson. Imádsága akkor nyert választ, amikor a prófécia utolsó titka kijelentetett neki. Ez a kijelentés akkor érkezett, amikor Isten igaz protestáns népe még mindig a „pusztában” volt, a 2020. július 18-a utáni szétszórás idején. Akkor a „igazság” kijelentetett a „pusztában kiáltó szó”-nak.

Dániel könyvének második fejezetét a következő cikkben folytatjuk.

És fellángolt az Úr haragja ez ellen a föld ellen, hogy rábocsássa mindazokat az átkokat, amelyek meg vannak írva ebben a könyvben; és az Úr kitepte őket földjükből haragjában, búsulásában és nagy felindulásában, és más földre vetette őket, amint ez ma is van. A titkos dolgok az Úréi, a mi Istenünké; a kijelentett dolgok pedig a mieink és a mi fiainké mindörökké, hogy teljesítsük e törvénynek minden ígését. 5Mózes 29:27–29.